

Arrest

nr. 235 291 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer J. B. A., van Spaanse nationaliteit.

1.2 Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 4 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.05.2019 werd ingediend door:

Naam: E(…)

Voornaam: M(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)straat, (…) 9100 SINT-NIKLAAS

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.05.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde B(…) A(…) J(…), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; …’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (SE(…)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 11.07.2012 met visumstickers en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 21.05.2016 - 15.06.2016 en opnieuw sedert 29.12.2016 in Schengen verbleef/verblijft

- reispaspoort Marokko (FN(…)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.05.2018 te Antwerpen

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2017 (2016)’ n°(…)/19 dd. 29.05.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2016 niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvragen dd. 06.05.2016 en 26.10.2016 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Spaanse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was, zijnde als handelaar.

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2018 (2017)’ n°(…)/18 dd. 01.08.2018 en ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2019 (2018)’ n°(…)/19 dd. 11.06.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in 2017 en 2018 niet onderworpen was aan de

inkomstenbelasting. Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene in de betrokken periode (2017-2018) niet langer in Marokko verbleef; deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°(...)19 dd. 16.04.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting; echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in april 2019, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko; dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation administrative' n°3(...) dd. 02.07.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen onroerende (handels)eigendommen bezat in Marokko: er dient in eerste instantie opgemerkt worden dat het attest (n°37(...) dd. 11.06.2019) waarop deze verklaring is gebaseerd niet werd voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter het feit dat betrokkene geen onroerende eigendommen in zijn bezit had, niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Het dossier bevat tegenaanwijzingen dat betrokkene wél vermogend was.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.01.2016, 07.02.2016, 03.03.2016, 10.04.2016, 03.05.2016 en 07.07.2016: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden.

- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 09.09.2015, 05.10.2015, 02.11.2015, 03.09.2016, 05.10.2016 en 09.11.2016: deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon.

- arbeidsovereenkomst dd. 23.05.2018 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode oktober – december 2018

- attesten dd. 29.07.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenoot in de periode begin 2019 – datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Sint-Niklaas

- gezinssamenstelling dd. 01.06.2018 op naam van de referentiepersoon, zonder vermelding van betrokkene

- celibaatsattest n°379 dd. 24.05.2019 op naam van betrokkene

- factuur en kostenoverzicht ziekenhuis Edith Cavell (Anderlecht) dd. 03.10.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt betrokkene werd opgenomen in de periode 16.08.2019 – 17.08.2019. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat deze medische elementen op heden nog actueel. Er dient tevens bijkomend opgemerkt te worden dat het adres '(...)straat (...) - 9100 Sint-Niklaas' wordt vermeld als facturatieadres, niet als verblijfsadres.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 25.08.2016 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op heden officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, en van het Unierecht. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...)

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: (...)

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt: (...)

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: (...)

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 6 bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon voorgelegd (STUK 3). Deze gebeurden in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: (...)

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - STUK 4):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdsperiode (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden

aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd."

Bovendien dient er in dat opzicht op gewezen te worden dat het leven in Marokko véél goedkoper is dan in België!

Daarnaast werden er tevens 6 bewijzen van geldstortingen door de zus van verzoeker, de echtgenote van de referentiepersoon, voorgelegd (STUK 5). Verwerende partij betwist niet dat deze stukken voorliggen maar beperkt haar motivering tot "deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon".

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de geldverzendingen door deze "derde". Het betreft evenwel de zus van verzoeker én de echtgenote van de referentiepersoon. Laatstgenoemden vormen dus een gehuwd koppel en hebben een gemeenschappelijk vermogen! Zowel de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon, als deze vanwege de zus/echtgenote, dienden door verwerende partij in rekening te worden gebracht.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr.235.050) (STUK 12). In genoemd arrest werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk ook rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Zodoende werden er maar liefst 12 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (STUK 3 en 5). Deze dateren stuk voor stuk van vóór de aanvraag tot gezinshereniging en tonen de financiële afhankelijkheid dus aan.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn zus en schoonbroer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Het betreffende de volgende attesten die aantonen dat verzoeker over geen enkel (belastbaar) inkomen beschikte in zijn land van herkomst:

- *Een "attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017 (2016), waaruit blijkt dat verzoeker geen belastbaar inkomen had in deze periode (STUK 6). Hiervan stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier zou gebleken zijn dat verzoeker wel economisch actief was in Marokko als handelaar (hij zou dit zo verklaard hebben in het kader van vorige visumaanvragen in 2016 ten aanzien van de Spaanse autoriteiten). Hier ligt evenwel geen enkel bewijsstuk van voor! Verzoeker heeft nooit enige bewijzen van bezoldigingen of van winsten voorgelegd, noch bewijzen dat hij effectief handelaar was of een bedrijf op zijn naam had! Het administratief dossier toont dit dan ook niet aan.*
- *Twee gelijkaardige attesten voor het jaar 2018 (2017) en 2019 (2018), waaruit blijkt dat verzoeker geen belastbaar inkomen had in deze periodes (STUK 7 en 8).*
- *Een "attestation de non-imposition", waaruit blijkt dat verzoeker niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in zijn land van herkomst (STUK 9);*
- *Een "attestation administrative", waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende eigendommen had in Marokko (STUK 10).*

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogen aangetoond aan de hand van voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij én geen inkomsten had (ook in de periodes voorafgaand aan zijn komst naar België), én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, *quod non* (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Marokko), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 4).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”). ” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonbroer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar eerste middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de *fair play*, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij zich telkens beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Zij zet dan ook op geen enkele manier uiteen hoe deze beginselen de eerste bestreden beslissing zouden schenden. In de mate dat de verzoekende partij de schending van “het Unierecht” aanvoert, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven op welke unierechtelijke bepaling(en) zij precies doelt, laat staan dat zij zou uiteenzetten op welke manier de bestreden beslissing deze

bepaling(en) schendt. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij zet verder niet concreet uiteen op welke vlakken zij de opgenomen motivering niet afdoende acht.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt dan weer als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 mei 2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Spaanse broer J. B. A. In de eerste bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een

beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

In casu betwist de verzoekende partij de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat geen documenten werden voorgelegd om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist daarentegen wel de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij gaat daarbij zowel in op de motieven van de eerste bestreden beslissing die betrekking hebben op de geldstorting die werden gedaan door de referentiepersoon en door “een derde” als op de voorgelegde bewijzen van onvermogen.

Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook zelf naar deze beide arresten.

In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De verzoekende partij betwist vooreerst de motivering van de gemachtigde aangaande de bewijzen van zes geldstorting door de referentiepersoon aan haar. De gemachtigde oordeelde dat deze te beperkt zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs. Volgens de verzoekende partij stelt artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet noch artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet noch enige andere bepaling van de vreemdelingenwet enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn, en creëert de gemachtigde bijgevolg een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich hierbij richt tegen een overtollig motief. De gemachtigde stelt in de eerste bestreden beslissing immers uitdrukkelijk dat, voor zover de betrokken storting moeten worden aanvaard als begin van bewijs, moet worden opgemerkt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij op deze sommen was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor andere doeleinden.

De Raad wijst in dit verband nogmaals op de door de verzoekende partij zelf geciteerde arresten van het Hof van Justitie. Zowel in het arrest *Jia* (pt. 37) als in het arrest *Reyes* (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de

betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “*gezien zijn economische en sociale toestand*”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. In het arrest Reyes stelt het Hof vervolgens vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*” (pt. 24).

De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar onderhoud.

Vervolgens heeft de gemachtigde echter vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit *in casu* het geval was. In dit verband kan worden aangenomen dat de gemachtigde verwijst naar de eerdere vaststellingen die hij in de eerste bestreden beslissing heeft gemaakt met betrekking tot het vermeende onvermogen van de verzoekende partij. Zo stelt hij met betrekking tot de “*attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2017’ n°(...)/19*” van 29 mei 2019, waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat de verzoekende partij in 2016 niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting, niet enkel vast dat louter dit attest om meerdere redenen niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen, maar wijst hij tevens op bijkomende gegevens van het administratief dossier. Hij stelt dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar visumaanvragen van 6 mei 2016 en 26 oktober 2016, op basis waarvan zij het Schengengebied inreisde, tegenover de Spaanse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat zij wel degelijk economisch actief was, zijnde als handelaar. Verder stelt de gemachtigde met betrekking tot de “*attestation administrative’ n°3(...)*” van 2 juli 2019 dat, als dit attest als begin van bewijs moet worden aanvaard, louter het feit dat de verzoekende partij geen onroerende eigendommen in haar bezit had, niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen, en dat het dossier tegenaanwijzingen bevat dat de verzoekende partij wél vermogend was.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij de vaststelling dat uit het administratief dossier zou zijn gebleken dat zij wel economisch actief was in Marokko als handelaar, dat zij dit zo zou hebben verklaard in het kader van vorige visumaanvragen in 2016 ten aanzien van de Spaanse autoriteiten. Zij voert aan dat hiervan geen enkel bewijsstuk voorligt, dat zij nooit enige bewijzen van bezoldigingen of van winsten heeft voorgelegd, noch bewijzen dat zij effectief handelaar was of een bedrijf op haar naam had, en dat het administratief dossier dit dan ook niet aantoonde.

De Raad stelt echter vast dat de vaststellingen van de gemachtigde wel degelijk steun vinden in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat het Spaanse consulaat-generaal te Nador (Marokko) zowel op 11 mei 2016 als op 31 oktober 2016 een visum kort verblijf (type C) voor 30 dagen toekende aan de verzoekende partij. Onder de hoofding “*extra informatie*” wordt onder meer aangegeven wanneer de aanvraag werd ingediend (op 6 mei 2016 respectievelijk 26 oktober 2016), maar wordt tevens het beroep van de verzoekende partij vermeld, met name “*handelaar*”. Zoals hoger reeds aangegeven, werd het visum in beide gevallen ook daadwerkelijk toegekend (“*visa issued*”). De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om in deze omstandigheden aan te nemen dat zij tegenover de Spaanse autoriteiten aantoonde economisch actief te zijn. Overeenkomstig artikel 14, eerste lid *juncto* artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) veronderstelt de toekenning van een visum kort verblijf immers dat is nagegaan dat de aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de reis en het verblijf en op betrouwbare wijze blijkt geeft van een voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Anderzijds stelt de Raad vast dat in het voormelde attest van 29 mei 2019 inderdaad wordt aangegeven dat de verzoekende partij voor het jaar 2016 geen enkele professionele of andere inkomsten had die waren onderworpen aan de inkomstenbelasting. De Raad merkt in dit verband op dat het betrokken attest zich niet in het administratief dossier bevindt, maar dat de verzoekende partij dit bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, zodat de Raad de inhoud van dit attest wel degelijk kan nagaan.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier ingaat op de vaststelling van de gemachtigde dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt, enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de

betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven, zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat de betrokkene toch inkomsten heeft. Zij kan aan deze vaststelling dan ook geen afbreuk doen.

Bijgevolg kan de verzoekende partij in de geschetste omstandigheden niet voorhouden dat het feit dat zij zulk attest heeft voorgelegd waaruit moet blijken dat zij in 2016 geen belastbaar inkomen had, en dat zich in het administratief dossier geen bewijzen bevinden van bezoldigingen of winsten of van een bedrijf op haar naam, afbreuk zou doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat zij op de geldstortingen van de referentiepersoon aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud. Zij betwist immers niet dat het voorleggen van het voormelde attest niet uitsluit dat zij toch inkomsten heeft, en zij zet op geen enkele manier uiteen waarom in het kader van haar beide visumaanvragen wordt vermeld dat haar beroep handelaar is, als dit niet zou beantwoorden aan de werkelijkheid. De Raad benadrukt nogmaals dat het toekomt aan de verzoekende partij om het bewijs te leveren dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Door zonder meer te betwisten dat zij in Marokko economisch actief was als handelaar, ondanks de elementen die blijken uit het administratief dossier en ondanks de niet-betwiste vaststellingen van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing, maakt zij niet aannemelijk dat de vaststellingen van de gemachtigde in dit verband onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Wat de overige bewijzen van onvermogen betreffen, geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts weer wat uit de voorgelegde attesten blijkt en stelt zij vervolgens zonder meer dat zij haar onvermogenheid heeft aangetoond. Zij gaat echter niet concreet in op de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot deze attesten, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij niet op de door de referentiepersoon gestorte geldsommen was aangewezen om in Marokko in haar levensonderhoud te voorzien. Daarnaast is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat dit *in casu* niet is aangetoond, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen en rechtspraak van het Hof van Justitie.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, is bijgevolg niet aangetoond dat zij materieel werd gesteund door de Unieburger (haar Spaanse schoonbroer) omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien en aldus onvermogen was in Marokko. Bijgevolg is niet aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk financieel afhankelijk was van haar schoonbroer. Deze vaststellingen volstaan reeds om de vaststelling in de eerste bestreden beslissing te schragen dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Spaanse schoonbroer, en bijgevolg dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat dan ook om de eerste bestreden beslissing, waarin het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, te schragen.

Dat de gemachtigde tevens heeft geoordeeld dat de voorgelegde geldstortingen “*te beperkt*” zijn en dat hij hiermee desgevallend een “*frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde*” zou toevoegen aan de wet, doet dan ook niet langer ter zake. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de eerste beslissing niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

Hetzelfde geldt voor het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de geldstortingen door “*een derde*”. Het betreft volgens de eerste bestreden beslissingen zes geldstortingen, waarvan de gemachtigde zonder meer stelt dat deze niet afkomstig zijn van de referentiepersoon. De Raad stelt ook in dit verband vast dat de betrokken stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij voegt echter bewijzen van geldstortingen bij haar verzoekschrift, waarvan de data beantwoorden aan de in de eerste bestreden beslissing opgesomde data. Deze geldstortingen zijn inderdaad niet afkomstig van de referentiepersoon, maar van mevrouw F. E. Uit het administratief dossier blijkt dat dit de zus van de verzoekende partij is en de echtgenote van de referentiepersoon. De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aanvoert dat de echtgenote van de referentiepersoon niet als “*een derde*” kan worden beschouwd. Dit blijkt immers uit het hoger geciteerde arrest *Jia* van het Hof van Justitie, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar materiële ondersteuning “*door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot*” (pt. 35). Dit wordt herhaald in het latere arrest *Reyes*, waarin verwezen wordt naar materiële ondersteuning “*door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn*

verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot" (pt. 21). Dat de gemachtigde ten onrechte de bewijzen van geldstortingen door de echtgenote van de referentiepersoon buiten beschouwing heeft gelaten, verandert echter niets aan de vaststelling dat reeds niet is aangetoond dat de materiële (*in casu* financiële) ondersteuning die door de referentiepersoon werd geboden, voor de verzoekende partij noodzakelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien. Het motief met betrekking tot de bewijzen van een bijkomende financiële ondersteuning door de echtgenote van de referentiepersoon, is dan ook overtuigend. De gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtuigend motief kan de wettigheid van de eerste beslissing bijgevolg niet aantasten.

Ook het overige betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de bijkomende bewijzen van onvermogen kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, vereist de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, en moet worden gekeken naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon. *In casu* is vastgesteld dat weliswaar sprake is van een zekere financiële ondersteuning, maar dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon (en diens echtgenote) om in haar levensonderhoud te voorzien, en bijgevolg dus niet van hem (en van de echtgenote) ten laste was in het land van herkomst. Met haar theoretisch betoog, waarin zij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad aanvoert dat een bewijs van onvermogen slechts bijkomend is en van ondergeschikt belang, doet zij aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk wat het doel van haar betoog is. Zij stelt immers dat conform de betrokken rechtspraak van de Raad niet per definitie een bewijs van onvermogen moet worden voorgelegd, maar dat zulk bewijs *in casu* wel voorligt. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij bij dit betoog heeft.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op niet afdoende, onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, in de eerste bestreden beslissing zou hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in deze bepalingen, zoals deze overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn schoonbroer, de referentiepersoon, en zijn zus (de echtgenote van de referentiepersoon) en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij in de hoofding van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel beperkt de verzoekende partij zich dan weer tot een louter theoretisch betoog, zonder aan te geven op welke manier de tweede bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat zij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zij meent echter dat de opgenomen motivering niet afdoende is.

Tevens voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar familie- en gezinsleven. Zij beroept zich in dit verband op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van het voormelde artikel 74/13 slechts op het element 'gezins- en familieleden', zodat op de beide andere elementen niet moet worden ingegaan.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleden' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar Spaanse schoonbroer J. B. A. en haar zus F. E.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer J. B. A. respectievelijk haar zus F. E.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In dit verband herhaalt de Raad dat aan het begrip 'gezins- en familieleden' in het voormelde artikel 74/13 een invulling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM moet worden gegeven, zodat deze motivering ook in het licht van het voormelde artikel 8 relevant is. De gemachtigde overweegt in dit verband het volgende: *"Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."*

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort.

Met betrekking tot de overweging van de gemachtigde dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, wijst de Raad op het volgende. In haar eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing waarin precies werd onderzocht of sprake was en is van een daadwerkelijke afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar schoonbroer en zus, is de verzoekende partij slechts ingegaan op de vaststellingen van de gemachtigde aangaande het ten laste zijn en onvermogen zijn in het land van herkomst. De eerste bestreden beslissing bevat echter ook een overweging met betrekking tot het ten laste zijn in België, hetgeen voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in België relevant is. In dit verband heeft de gemachtigde het volgende vastgesteld: *"Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)."* Hierop gaat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel geenszins concreet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen. Ook in het kader van het tweede middel zet zij op geen enkele manier uiteen dat zij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie heeft met haar schoonbroer J. B. A. en met haar zus F. E. Zij voert verder geenszins aan dat zulke afhankelijkheidsrelatie zou kunnen worden afgeleid uit het loutere feit op hetzelfde adres gedomicilieerd te zijn.

Voor het overige toont de verzoekende partij geenszins aan dat *in casu* van haar als volwassen persoon niet zou mogen verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België, en betwist zij niet dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

Met haar vage en algemene betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat toch sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon en diens echtgenote, en dan nogERMATE dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij brengt geen enkel concreet element naar voren.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar schoonbroer en zus een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het bestaan van een privéleven in België wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij verwijst immers louter theoretisch naar dit privéleven en brengt in dit verband geen enkel concreet element naar voren. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de tweede bestreden beslissing een onevenredige inbreuk op dit privé- en gezinsleven zouden uitmaken en dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

Ook kan de verzoekende partij met haar betoog niet aantonen dat de gemachtigde niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met haar 'gezins- en familieleden', zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de bedoeling van “*de bestreden beslissing*” is om haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere veronderstelling over de intenties van de gemachtigde, die niet is gestoeld op enig objectief element. In het kader van het eerste middel heeft de Raad overigens reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de weigering van het verblijfsrecht onwettig zou zijn.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het tweede middel opnieuw verwijst naar de eerste bestreden beslissing, volstaat het om te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE